

pitäen koko ajan minulle sisältörikkaita luentoja ympäröivästä elämästä ja siinä asuvista ihmisistä. »Vaahto on aina pinnalla», kuului hänen arvostelunsa koulukumppaneistani, »syvät luonteet piilevät syvemällä». Toisella kertaa hän roomalaisen laulurunoilijan Propertiuksen avulla antoi minulle käsityksen runoilijan ohdakkeisen elämänuran vaikeudesta:

»Non datur ad Musas currere lata via.»

(Ei ole väljä se tie, luo runotarten mi vie.)

Kolmannen kerran hän neuvoi minulle kaiken terveystopin pääperusteen: »Ihminen ei tarvitse muuta kuin verta, paljon verta, ja pitää sen hyvässä liikkeessä. Sentähden on paras syödä paljon, hakata halkoja paljon ja tehdä pitempiä ja lyhyempiä kävelymatkoja aina sen mukaan kuinka sattuu aikaa olemaan.» Myöskin rakkaudesta hän jutteli minun kanssani. »Se on vaarallinen tunne», hän sanoi. »Mutta se on samalla elämän keskipäivä. Ilman sitä ei ihminen tiedä eläneensääkään. Kyllä se käy laatuun.» Kuuntelin häntä henkeäni pidättäen. »Kyllä se käy», hän virkahti vielä. »Kyllä se käy hyvinkin päinsä miehen mielenlujuuden ja työtarmon avulla, mutta tarttuvilta taudeilta on itseänsä varjeltava.»

Hän kohteli minua yleensä kuin täysikasvanutta. Puhelipa hän kanssani myöskin omista tulevaisuudensuunnitelmistaan ja rakkaimmista unelmistaan. »Siperiaan minun mieleni tekee», hän sanoi. »Siellä olisi paljon uutta nähtävää ja kuultavaa varsinkin luonnon valtakunnassa. Mitkä kasvikoelmat minä voisinkaan sieltä poimia ja kotiin lähettää! Mutta